

CHAMPS HILL
RECORDS

JĀZEPS VĪTOLS: WORKS FOR SOLO PIANO
Reinis Žarins *piano*

Produced by Matthew Dilley
Engineered by Richard Bland
Edited by Matthew Dilley

Recorded on 8th – 10th October 2012 in the Music Room, Champs Hill, West Sussex, UK

Cover photograph by Andris Sprogis
Photos of Reinis Žarins by Aiga Ozo

Executive Producer for Champs Hill Records: Alexander Van Ingen
Label Manager for Champs Hill Records: John Dickinson

Whilst preparing this album, I read as much as was available to me about Jāzeps Vītols' life and times. I read some of his letters, several articles and, more importantly, his memoirs. All of this revealed a man gifted with a healthy sense of humour, healthy work mentality, many interesting friends, colleagues and experiences.

Nevertheless, my curiosity was far from satisfied. I still knew practically nothing about Vītols' emotional life, his fundamental convictions and beliefs, and all such things that reveal the depths of a personality.

After sight-reading everything that Vītols had written for my instrument I remember knowing instantly which pieces would make up this disc. These chosen ones contain far more than just excellent compositional technique. Now that the task is done, I realize that I saw in them what I previously had not been able to find in the words.

At the same time, this album reveals something about me. My portrait of Vītols is not chronological and comprehensive; instead, it reveals my preferences for beauty, elegance and humour alongside spirituality and nationalism. Even the way I have ordered the items (and pauses between them) reveals my personal take on beauty. I sincerely hope this album will help to bring Vītols the man and musician closer to Latvians and people of all nations.

Reinis Zaķis

TEN LATVIAN FOLKSONGS MINIATURE PARAPHRASES FOR PIANO OP.29

01	Skaisti dziedī, lakstīgala	1'29
02	Es uzkāpu kalnā	1'13
03	Āvu, āvu baltas kājas	0'43
04	Aijā, žūžū, lāča bērni	1'42
05	Trīcēj, trīcēj visa Rīga	0'53
06	Pūt, vējiņi	2'01
07	Cīrulīti, mazputniņ(i)	1'12
08	Jānīts nāca pa gadskārtu, līgo!	0'47
09	Pati māte savu dēlu	2'13
10	Redz' kur jāja div' bajāri	0'59

11 VARIATIONS ON A LATVIAN FOLKSONG OP.6 17'55

SELECTION FROM EIGHT MINIATURES FOR PIANO OP.68

12	Jolly serenade	1'00
13	Waltz	1'17
14	Dance of the sparrows	0'46
15	Legend	2'13
16	Oriental song	1'23

17 NON-MELANCHOLY POLKA OP.43 NO.3 1'58

18 WALTZ-CAPRICCIO OP.24 5'39

19 PRELUDE IN B MAJOR OP.10 NO.1 2'54

SONATINE OP.63

20	<i>i</i> Allegro moderato	4'52
21	<i>ii</i> Andantino, semplice	4'52
22	<i>iii</i> Allegro giocoso	4'08

23 BY THE SEA OP.43 NO.1 4'17

24 SONG OF THE WAVES OP.41 NO.2 4'53

25 LULLABY OP.43 NO.2 2'02

Total playing time: 73'22

In his homeland, Jāzeps Vītols (1863–1948) is regarded as the most influential personality in Latvian musical culture in the first half of the 20th century. His name, often written as ‘Joseph Wihtol’, can be found in musical dictionaries as a composer, professor of composition and musical practitioner of wide scope, as well as on the title pages of his compositions published by M.P. Belaieff in Leipzig. He also maintains a firm place in the musical history of St Petersburg as, in the period before the establishment of the Latvian Republic in 1918, he taught for over 30 years in the conservatoire of this great Russian metropolis from which he had graduated in 1886 with the Gold Medal. Among his students there were composers of many different nationalities and included Sergey Prokofiev (1891–1953). After all the revolutions, wars and migrations of the 20th century, which affected so many peoples and nations, musicians who had studied composition with Vītols could be found all over the world.

Vītols was Rector of the Latvian Conservatoire for almost 25 years from 1919, and headed the composition class that trained several generations of Latvian composers. His wide-ranging educational work was internationally acknowledged in the inter-war period: Estonia, Lithuania, Poland, Finland and Sweden awarded him their highest decorations as well as the status of honorary fellow of their respective music academies.

Jāzeps Vītols’ musical style was forged in the so-called St Petersburg school of composition, which professionalised and refined the vigorous Russian musical heritage of the Five. The eminent Russian musicologist Boris Asafyev (1884–1949), highly critical of this process of academicism, nevertheless marks out Vītols above the other downrated composers: ‘Lively folkloric thematic material, a certain independence of taste and relative freedom from formalism are to be noted in Vītols’ music’. It should be said that Vītols was saved from self-satisfied academicism not just by folklore material but also by his participation in the vigorous musical life of Latvia, full of enthusiastic growth, and contact with its simple and concrete needs.

The author of two symphonies, symphonic suites and poems, overtures and much vocal and instrumental chamber music, Vītols also wrote piano music over a 40-year

period. Numbering some 70 pieces, his piano works are exceeded in number only by solo songs, choral songs and folksong arrangements. His first piano work – *Sonata for piano, op. 1* (1885) – already established his reputation in St Petersburg musical circles. His composition professor Nikolay Rimsky-Korsakov (1844–1908) recommended this piece to his colleagues, in particular to the then rising star of Russian music, Alexander Glazunov (1865–1936), who became a close friend of Vītols for many years.

This early beginning to composing for the piano intensified in the succeeding two decades, and was expressed primarily in the form of typical instrumental miniatures – preludes, etudes, etc. Original accents were introduced by Vītols’ equally early interest in Latvian folk music materials, and the flooding of its motifs and melodies into various creative forms – folksong arrangements for choir, for solo voice and piano, in instrumental pieces and symphonic works. One of the simplest, but also most picturesque, is the interpretation of folksong melodies in the 1900 composition ***Ten Latvian folksongs: Miniature paraphrases for piano, op.29.***

Vītols chose songs that were well known in society at the time, so he did not include their titles in the score, but the textual content in places is lightly suggested by the general character of the musical arrangement. This can clearly be heard both in the first paraphrase, about a nightingale on the tower of Rīga, and the fourth, in which the rocking rhythmic motion accompanies the most popular Latvian lullaby, and in others. The beginning of the sixth paraphrase, on probably the best known Latvian folksong worldwide, *Pūt, vējiņi*, almost exactly recreates the song’s choral arrangement, which was the originator of its popularity. Paradoxically, this gentle song about a boatman sailing to fetch his bride gained the status of a protest song in the years of Soviet occupation, partly because alongside the poeticism of still waters, the text expresses the young man’s resolve to choose his own bride independently of his parents’ wishes.

The feeling of moderation, clarity and precision in the use of musical resources creates a particular sense of musical neatness in these paraphrases, earned from the

St Petersburg school of composition that was ruled by perfectionism in musical language. One must also note Vītol's sensitive approach to folksong – which symbolised for him a regained sense of national identity. Having grown up in a Germanised family (Latvian, but speaking German), it was only in St Petersburg, in the company of other Latvian students, that he comprehended his ethnic roots and became familiar with Latvian folksongs which (in his own words) he “sang with them and wept with them.” At the suggestion of his friend and colleague, the Russian composer Anatoly Lyadov (1855-1914), Vītol's reworked seven of the paraphrases for symphony orchestra as an independent work – opus 29A (1904).

Variations on a Latvian folksong, op.6 (1891). The variations are based on the song *Ej, saulīte, drīz pie Dieva* (Go, sun, and set soon), which expresses the overworked and exploited peasants' protest against the manorial barons, who gave them no rest even after sunset or on Saturday evening. This cycle of nine variations, with its monumental character, stylistic strength and variety of pianistic textures, firmly established Vītol's reputation as a composer of piano music and was awarded the Glinka prize.

Eight miniatures for piano, op.68 (1927/1928) bring us deep into the second period of Vītol's music for piano, where the influence of Chopin or early Skryabin has been left far behind, as has the tension of establishing his own style; the composer can, as it were, be playful with his own mastery. Reinis Zariņš has written in his study notes for this disc's selection: “This work has a lot in common with Tchaikovsky's Album for Children, which even a mature musician can enjoy playing.”

Non-melancholy polka, op.43, no.3 (1913) expresses the same playful aesthetic, with its delight in light colours seemingly opposing all those composers who have given their polkas the pensive epithet “melancholy”.

Waltz-capriccio, op.24 (1897) is a relatively early composition and has faint echoes of Chopin. In this wide dance landscape, however, Vītol's has managed to encompass a whole kaleidoscope of original and changing moods. “Elegance, happiness, joy in playing and toying with countless roguish glances, jokes, sensuous turns” Zariņš writes in his notes.

Even earlier is the **Prelude in B major, op.10, no.1** (1893), representing the typical piano miniature of the time. But Vītol's shows himself already to be an intelligent, technically agile and sufficiently original composer. ‘Its irregular accompaniment without the strong beats frees it from the ordinary’ writes Reinis Zariņš.

Sonatine, op.63 (1926) is one of this disc's musical gems. It is interesting to hear how Vītol's adapts neoclassical elements without departing from the rich colours of romantic harmonies, achieving a dense and original sound texture in both the first and the second movements. The finale is not the crowning part of the work, as is usual but, after the two psychologically powerful movements, lends an exultant mood to the conclusion.

By the sea, op.43, no.1 (1913) The first edition has the following epigraph: ‘So, behold the sea!.../ It glows turquoise-green,/ It gleams in pearly foam’. Vītol's memoirs connect this work with his memories of a night by the Black Sea, watching lightning playing in the far distance in total silence, while **Song of the waves, op.41, no.2** (1909) was created on the shores of the Baltic Sea. This is a work that marks the transition from Vītol's first to his second period of piano music, and this second period is characterised by its attention to more specific and refined subjects and more concrete depictions, very close to programmaticism. With almost unchanging rhythm, the image of the movement of the waves, beginning in impressionistic gentleness, then gradual and ever broader swell, grows into grandiose billows, with piano textures reminiscent of Liszt. This is one of the most popular of all Vītol's works.

The list of pieces on this disc is completed by the **Lullaby, op.43, no.2**, composed in 1913. It is a love song in the form of a lullaby: ‘Sleep, my darling bride,/ safe in my arms./ When one grows tired,/ you can sleep on the other one.’ Vītol's characteristically elaborated this melody as a paraphrase, woven with clear and sensitive harmonies.

This disc is published in Vītol's 150th anniversary year, which is being extensively commemorated in his homeland, Latvia. The state-supported conservatoire that he founded (now the Music Academy) has borne his name in its title since 1958.

Gatavojot šo albumu, es centos iepazīt Vītolu, lasot viņa dzīves atmiņu sējumiņu un vēstules. Jā, tur ir daudz jauka humora, daudz darba detaļu, daudz par draugiem un kolēģiem. Tomēr nekādi nevarēju apmierināt savu ziņkāri par šī vīra emocijām, motivācijām, ticību un tamlīdzīgiem tematiem, kuri atklātu viņa iekšējo pasauli. Nu es redzu, kur Vītols to izpauž: mūzikā. Izlasījis visu viņa klaviermūziku, es uzreiz stipri pieķēros vairākiem darbiem, kuri, šķiet, slēpa kaut ko vairāk par izcilu rakstību. Tagad, kad darbs pabeigts, atskatoties spriežu, ka tas īpašais, kas mani pievilka, ir intīmi mirkļi, personīgas atzišanās notis, kuru man tā pietrūka, vārdus lasot.

Protams, ka šis albums atklāj kaut ko arī par mani. Vispusīga, hronoloģiska pārskata vietā es izvēlējos izveidot savu personīgo Vītola portretu, iekļaujot tikai to, kas mani patiešām uzrunā: skaistumu, eleganci un humoru līdzās garīgumam un latviskumam. Arī secība, kādā sakārtoti skaņdarbi (un pat pauzes starp tiem), atklāj manu personīgo skatījumu par to, kas ir skaisti. Es ļoti ceru, ka šis albums veicinās Jāzepa Vītola dziļāku iepazīšanu un iemīļošanu Latvijā un pasaulē.

**DESMIT LATVIEŠU TAUTASDZIESMAS
NELIELAS PARAFRĀZES KLAVIERĒM OP.29**

01	Skaisti dziedī, lakstīgala	1'29
02	Es uzkāpu kalnā	1'13
03	Āvu, āvu baltas kājas	0'43
04	Aijā, žūžū, lāča bērni	1'42
05	Trīcēj, trīcēj visa Rīga	0'53
06	Pūt, vējiņi	2'01
07	Cīrulīti, mazputniņ(i)	1'12
08	Jānīts nāca pa gadskārtu, līgo!	0'47
09	Pati māte savu dēlu	2'13
10	Redz' kur jāja div' bajāri	0'59

VARIĀCIJAS PAR LATVIEŠU TAUTASDZIESMAS TĒMU OP.6 17'55

IZLASE NO ASTOŅĀM MINIATŪRĀM KLAVIERĒM OP.68

12	Jautrā serenāde	1'00
13	Valsis	1'17
14	Zvirbuļu deja	0'46
15	Leģenda	2'13
16	Austrumu dziesmiņa	1'23

NEMELANHOLISKĀ POLKA OP.43 NR.3 1'58

VALSIS-KAPRĪZE OP.24 5'39

PRELŪDIJA SI MAŽORĀ OP.10 NR.1 2'54

SONATĪNE OP.63

20	<i>i</i> Allegro moderato	4'52
21	<i>ii</i> Andantino, semplice	4'52
22	<i>iii</i> Allegro giocoso	4'08

PIE JŪRAS OP.43 NR.1 4'17

VILŅU DZIESMA OP.41 NR.2 4'53

ŠŪPUĻDZIESMA OP.43 NR.2 2'02

Total playing time: 73'22

Savā dzimtenē Latvijā Jāzeps Vītols (1863-1948) – komponists, kompozīcijas profesors un plaša profila mūzikas darbinieks – tiek uzverts kā pati ietekmīgākā nacionālās mūzikas kultūras personība 20. gadsimta pirmajā pusē. Citu tautu mūzikas interesenti ar viņa vārdu – bieži vien rakstībā Joseph Wihtol – var sastapties mūzikas leksikonos un apgāda *Edition M.P.Belaieff, Leipzig*, kā arī citu apgādu izdotajās kompozīcijās. Vītols palicis arī Sanktpēterburgas mūzikas vēsturē, jo laikposmā pirms Latvijas valsts nodibināšanās (1918) vairāk nekā 30 gadus docēja Krievijas metropoles konservatorijā, ko bija ar zelta medaļu absolvējis 1886.gadā. Tur viņa audzēkņu vidū bijuši desmitiem dažādu tautību komponisti, to vidū Sergejs Prokofjevs (1891-1953). Pēc 20.gadsimta revolūcijām, kariem un emigrācijām, kas skāra daudzas tautas, Vītola kompozīcijas skolu baudījušos mūziķus varēja sastapt visos apdzīvotajos kontinentos. Savukārt, kopš 1919.gada viņš gandrīz 25 gadus bija Latvijas Konservatorijas rektors, vadīja kompozīcijas klasi, kurā izglītojās vairākas latviešu komponistu paaudzes. Vītola plašā pedagoga darbība tika starpkaru periodā novērtēta ar goda locekļa statusu Igaunijas, Lietuvas, Polijas, Somijas, Zviedrijas mūzikas augstskolās un ar šo valstu augstākajiem apbalvojumiem.

Jāzepa Vītola mūzikas stils izveidojās t.s. Sanktpēterburgas komponistu skolā, kur lielais, zaļoksnējais krievu mūzikas laikmets jeb t.s. Varenās kopas mantojums pieredzēja savu akadēmizāciju un profesionālu izsmalcināšanos. Ievērojamais krievu mūzikas vēsturnieks Boriss Asafjevs (1884-1949), būdams ļoti kritisks pret šo akadēmizācijas procesu, tomēr izceļ Vītolu pārējo nokritizēto komponistu vidū: „Spīrgts folkloras tematiskais materiāls, zināma gaumes patstāvība un relatīva neatkarība no formālisma vērojama Vītola mūzikā”. Jāpiebilst, ka ne tikai folkloras materiāls, bet arī līdzdalība jaunās, tapšanas entuziasma pilnās latviešu mūzikas dzīvē dzimtenē un saskare ar tās vienkāršajām un konkrētajām vajadzībām toreiz sargāja Vītolu no pašpīetiekama akadēmisma.

Divu simfoniju, simfonisko svītu, uvertīru, poēmu, vokālās un instrumentālās kameramūzikas autors, viņš klavierdarbus komponējis ap 40 gadu ilgā laikposmā. To

skaits, kas sasniedz 70, atpaliek tikai no solodziesmu, kordziesmu un tautasdziesmu apdaru skaita. Jau pirmais klavierdarbs – *Sonate pour le piano, op.1* (1885) nodibināja Vītola labo reputāciju Sanktpēterburgas mūziķu aprindās. Viņa kompozīcijas skolotājs N.A.Rimskis-Korsakovs (1844-1908) šo darbu visādi ieteica saviem kolēģiem, ar to īpaši iepazīstināja toreiz uzlēcošo krievu mūzikas zvaigzni Aleksandru Glazunovu (1865-1936), kurš uz ilgiem gadiem kļuva par Vītola tuvu draugu.

Agri uzsāktā klaviermūzikas jaunrade divos turpmākajos gadu desmitos ir visai intensīva un izpaužas galvenokārt tipiskajās instrumentālo miniatūru formās – prelīdēs, etiķēs u.c. Taču arī tajā savdabīgos akcentus ievieš gandrīz tik pat agrā Vītola interese par latviešu tautas mūzikas materiālu, tās motīvu un melodiju iepludināšana dažādos jaunrades veidos – tautasdziesmu aranžējumos koriem, solo balsij ar klavierēm, instrumentālajos žanros, simfoniskajās kompozīcijās. Viena no vienkāršākajām, bet arī gleznainākajām ir tautasdziesmu melodiju pārtvere 1900.gada kompozīcijā ***Desmit latviešu tautas dziesmas: mazas parafrāzes klavierēm, op.29***. Vītols izraudzījies dziesmas, kas tai laikā jau pazīstamas sabiedrībā, tāpēc viņš gan neliek to nosaukumus virsrakstos, bet teksta saturu vietām it kā viegliņām ieskicē muzikālās apdares vispārējā raksturā. Tas labi saklausāms gan pirmajā parafrāzē par lakstīgalu Rīgas tornī, gan ceturtajā, kur šūpojoša ritmiskā kustība pavada populārāko latviešu šūpuļdziesmu, gan citās. Sestā parafrāzē par šobrīd arī starptautiski pašu pazīstamāko latviešu dziesmu *Pūt, vējiņi* sākumā gandrīz burtiski atdarina tās kora aranžējumu, kas bijis šīs popularitātes izraisītājs. Paradoksāli, ka šī maigā dziesma par laivinieka braukšanu pie līgavas ieguva protesta dziesmas statusu sovjetiskās okupācijas gados – pa daļai tāpēc, ka līdzās mierīgu ūdeņu poēzijai dziesmas tekstā izskan jauneklā protestējošā apņēmība izvēlēties līgavu pēc paša gribas, neatkarīgi no vecāku iebildumiem.

Mēra sajūta, skaidrība un precizitāte visu mūzikas līdzekļu lietojumā raisa savdabīgu šo parafrāžu mūzikas tīrības izjūtu, un pie tās nopelni Sanktpēterburgas komponistu skolai, kurā valdīja muzikālās ortogrāfijas perfekcionisms. Nepaliek nepamanīta arī

Vītola smalkjūtība attiekmē pret tautasdziesmu – tā viņam nozīmēja atgūtu dārgu tautības apziņu, jo, uzaudzis pārvācotā ģimenē, viņš tikai Sanktpēterburgā studējošo latviešu sabiedrībā atskārta savas etniskās saknes, iepazīnās ar latviešu tautasdziesmām, ko tad, pēc paša vārdiem, ir viņiem „līdz dziedājis un līdz raudājis”. Pēc kolēģa un drauga krievu komponista Anatolija Ļadova (1855-1914) ieteikuma Vītols septiņās no šīm parafrāzēm pārstrādāja simfoniskam orķestrim kā patstāvīgu opusu 29A (1904).

Variācijas par latviešu tautas dziesmas tēmu, op.6 (1891). Šī dziesma saucas Ej, saulīte, drīz pie Dieva un tā izsaka pārmērīgi izkalpināta zemnieka protestu pret muižas kungiem, kuri liek strādāt vēl pēc saules rieta un neatvēl svētvakar. Šis deviņu variāciju cikls ar savu monumentālo raksturu, stila stingrību un pianistiskās faktūras daudzveidību nostiprināja Vītola kā klaviermūzikas komponista reputāciju, tika atzīmēts ar *Gļinkas prēmiju*.

Astoņas miniatūras klavierēm, op.68 (1927/1928) mūs ieved dziļi Vītola klaviermūzikas otrajā periodā, kad tālu aiz muguras palikušas Šopēna vai agrīnā Skrjabinas ietekmes, kā arī sava stila pašapliecināšanas sasprindzinājums, un komponists var it kā rotaļāties ar sasniegto meistarību. „Šis opuss man sasauca ar Čaikovska *Bērnū albūmu*, kura darbus arī nobriedis mūziķis var ar baudu spēlēt”, tā šī diska programmas iestudēšanas piezīmēs ierakstījis Reinis Zariņš.

Nemelanholiskā polka, op.43, nr.3 (1913) pauž to pašu rotaļas estētiku, gaišo krāsu tīksmē it kā oponējot visiem komponistiem, kuri savu polku priekšā likuši dziļdomīgo epitētu „melanholiskā”.

Valsis-kaprīze, op.24 (1897) attiecas uz samērā agrīnu jaunradi un mazliet atbalso Šopēnu, tomēr šajā plašajā dejas ainā Vītolam izdelves ietvert veselu mainīgu un oriģinālu noskaņu kaleidoskopu. „Elegance, gara prieks, bauda spēlēt un spēlēties ar neskaitāmiem šķelmīgiem skatieniem, jokiem, jutekliskiem pagriezieniem”, savās piezīmēs ierakstījis diska ieskaņotājs.

Vēl agrāka ir **Prelīde, op.10, nr.1** (1893), tā pārstāv minēto laikmeta tipisko klavierminiatūru žanru, taču tajā Vītols izpaužas jau kā visai inteligents, tehniski vingrs un pietiekami oriģināls komponists. „Tās neregulārais pavardījums bez stiprā sitiena ļauj atbrīvoties no tipiskuma”, raksta Reinis Zariņš.

Sonatīne, op.63 (1926) ir viena no šī diska muzikālo vērtību kulminācijām. Ir interesanti klausīties, kā Vītols adaptē jaunatklātos neoklasicisma elementus, bet arī nešķiras no romantisko harmoniju krāsainības, sasniegdams visai blīvu un oriģinālu skaņu audumu gan pirmajā, gan otrajā daļā. Fināls šoreiz nav opusa vainagojums, kā parasti, bet pēc psiholoģiski bagātājam daļām piedāvā tikai gaviļu noskaņojumu.

Pie jūras, op.43, nr.1 (1913). Pirmizdevumā ir epigrāfs: „Tad lūk, kāda ir jūra!.../ Deg tirkīzaļa,/ Mirdz pārjainās putās”. Vītola memuāri ļauj saistīt šo skaņdarbu ar viņa atmiņām par nakti pie Melnās jūras, vērojot tālē zibeņu rotaļu pilnīgā klusumā. Savukārt Baltijas jūras krastā ir tapusi **Viļņu dziesma, op.41, nr.2** (1909). Tas ir darbs, kas iezīmē pāreju no pirmā uz otro Vītola klavieru mūzikas periodu, un šis otrais raksturīgs ar pievēršanos īpatnējākai, izsmalcinātākai tematikai un konkrētākai, programmātismam tuvai iztēlei. Šeit gandrīz nemainīgā ritmā visā skaņdarbā izturētais viļņu kustības tēls, sākdamiem impresionistiskā maigumā, ar pakāpenisku un plašu kāpinājumu izaug līdz grandiozām bangām à la Liszt veidotā klavieru faktūrā. Viens no pašiem populārākajiem Vītola skaņdarbiem.

Diska programmu noslēdz 1913.gadā komponētā **Šūpuļdziesma op.43, nr.2**. Tā ir mīlas šūpuļdziesma par tautasdziesmu: „Čučī, mana līgaviņa / uz manāmi rociņāmi, / Kad tu vienu nogulēsi, / tad es tevīm otru došu.” Vītols šo melodiju izstrādājis viņam raksturīgajā parafrāzes formā, tīrajā un smalkjūtīgajā harmonijā audumā.

Šis disks iznāk Jāzepa Vītola dzimšanas 150. gadskārtā, ko plaši atzīmē viņa dzimtenē Latvijā, kur viņa dibinātā, valsts uzturētā konservatorija (tagad – Mūzikas akadēmija) kopš 1958.gada savā nosaukumā nes viņa vārdu.

BIOGRAPHY

Reinis Zarins was born in Riga, Latvia. At the piano since seven, Reinis has studied music and piano performance in J. Mediņš and E. Dārziņš music colleges (Latvia), J. Vītols Latvian Music Academy, and in Yale University School of Music (USA) and Royal Academy of Music, London (UK). As a student, Reinis has garnered first class honours and Student of the Year title; as a competitor, he has won top prizes in eleven international competitions, including first prizes in the Smetana International Competition (Czech Republic), Jaques Samuel Piano Competition (UK), and Brother and Sister piano-duo competition in St Petersburg (Russia). His main tutors have been Boris Berman, Christopher Elton, Raffi Kharajanyan and Renē Salaks; other formative influences are Claude Frank, Pascal Devoyon, Pierre Boulez, Peter Frankl, Richard Goode, Jesse Levine and the Tokyo and Vermeer string quartets.

In Latvia, Reinis performs regularly with all the leading orchestras and as a soloist and chamber musician. His performances are broadcast live on national radio and TV, and in 2012 Reinis was awarded the supreme Latvian state award in music – the Great Music Award.

As an international artist, Reinis performs on both sides of the Atlantic, and recently also in South Africa. Exhilarated audiences have heard him as a recitalist, chamber musician and soloist with orchestras in the Baltic States, the Netherlands, the United Kingdom, Germany, Finland, Russia, and the United States, in such venues as Amsterdam Concertgebouw, Carnegie Hall's Weill Recital Hall and Steinway Hall in New York, London's Wigmore and Steinway halls, and St Petersburg's Glazunov Hall. Reinis has performed in the Lucerne Festival, Bath International Music Festival, Yale-Norfolk Chamber Music Festival, MasterWorks, Kremerata Baltica and Norfolk & Norwich Festival (UK), and Holland Music Sessions. He has collaborated with conductors Pablo Heras-Casado, Peter Eötvös, Diego Masson, David Gier, Ariel Zuckermann, Andris Poga, Atvars Lakstīgala and Andris Veismanis, among others. Performances with Pierre Boulez and Ensemble Intercontemporain have strengthened Reinis' interest in the contemporary repertoire and its relationship with the classics. Besides, his view of music as a means of communication has led to several highly acclaimed conceptual projects.

Reinis would like to acknowledge the invaluable support he has received from M. Dole, M&D Whyte, E. B. Storrs, Adams family, H. Day, J. Burgess and Yamaha Corporation. He currently lives in London with his wife and three children. This is his second recording with Champs Hill Records, the first being a disc of works entitled *Circus & Magic* (CHRCDO48).

www.reiniszarins.com

BIOGRĀFIJA

Rīdzinieks Reinis Zariņš aizsāka klavierspēles studijas 7 gadu vecumā, jau desmit gadu vecumā debitēja kā solists ar orķestri, līdz šim paguvis plūkt laurus vienpadsmit starptautiskos pianistu konkursos, un nu aizrauj visdažādāko publiku Eiropā, ASV un nesen arī Dienvidāfrikā. Bez tam, Reinis ticis apbalvots ar Latvijas Lielo Mūzikas balvu par izcilu interpretāciju.

Absolvējis ar izcilību gan Mediņa, Dārziņa, Jēla Universitātes mūzikas skolas (ASV), gan Londonas Karalisko Mūzikas Akadēmiju, Reinis savu skolotāju vidū izceļ Borisu Bermanu, Kristoferu Eltonu, Rafi Haradžanjanu un Renē Salaku. Konkursu uzvaru vidū jāmin 1. vieta Smetanas Starptautiskajā konkursā (Čehijā), Žaka Samuela Klavieru konkursā (Lielbritānijā), un "Brālis&Māsa" klavieru duetu konkursā Pēterburgā (Krievijā). Reinis ir piedalījies arī vairākos starptautiskos festivālos – Bath International Music Festival, Lucernas Festivālā, Kremerata Baltica festivālā, Jēla Norfolkas Kamermūzikas festivālā, MasterWorks, Crescendo un Holland Music Sessions festivālos.

Reiņa spēja pārliecināši interpretēt gan klasiskus, gan pēdējā gadsimta darbus ir sajūsminājusi klausītājus daudzviet, arī pasaules prestižākajās koncertzālēs – Amsterdams Concertgebouw, Ņujorkas Kārnegi un Steinveja zālēs, kā arī Londonas Vigmora un Steinveja zālēs. Reinis ir sadarbojies ar Jēla Universitātes Filharmoniekiem, Ukrainas RSO, Masterworks Filharmoniekiem, Sinfonietta Rīga, Liepājas Simfonisko orķestri, un ar diriģentiem Pjēru Bulēzu, Peteru Etvošu, Deividu Geiru, Djego Masonu, Arielu Cukermanu, Džonu Gibonsu, kā arī ar latviešiem Andri Pogu, Atvaru Lakstīgalu, un Andri Veismani, ar kuru iestudēti vairāki latviešu klavierkoncerti.

Līdz šim Reinis ir ierakstījis divus diskus – studijas albumu *Circus & Magic* (Champs Hill Records) un koncerta ierakstu no Londonas Vigmora zāles (Ilemniscat Productions). Pašlaik Reinis dzīvo Londonā ar sievu Līgu un trīs bērniem.

www.reiniszarins.com